

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά.—
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Δι' ἀμεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΑΤΕΚΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 6
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βενετία καὶ Βενετίδες Δ'.—Εἷς δικαστὴς (ὑπὸ κ. Μαρσιάνθης Ἡλιοπούλου).
—Ἡ ἀγαπομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου ἔχει ἀνάγκην πιστῆς φίλης;—Τὰ θερμὰ
λουτρά καὶ ἡ υγεία μας (ὑπὸ Ἄννης Δεσάρ).—Ἐπιστολὴ νεαρᾶς μητρὸς (ὑπὸ
κ. Ἀριστέως Κυριακοῦ).—Ποικίλα.—Ἀλληλογραφία.—Συμβουλή.—Συντα-
γή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΒΕΝΕΤΙΑ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΙΔΕΣ

Δ'

Ἡ πόλις ἡρεμοῖ. Τὸ πᾶν περὶ ἡμᾶς σιγῇ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν ὁ φλοῖσθος τῶν θαλασσίων κυμάτων ἐν κανονικῇ αὐξο-
μοιώσει διδίδει σημεῖον τῆς ὑπάρξεως τῆς ζωῆς ἐν τῇ μεσαιωνικῇ
πλωτῇ ταύτῃ πόλει. Ὁ συριγμὸς τῶν μικρῶν ἀτμοπλοίων,
τῶν ἀναπληρούντων τοὺς τροχιοδρόμους τῶν λοιπῶν πόλεων
καὶ οἱ κρωγμοὶ τῶν λεμβούχων διακόπτουσι ποιητικώτατα τὴν
μελαγχολικὴν σιγῇ, ἐν ᾗ ἡρέμα λικνίζεται ἡ Βενετία.

Ἄπορον πῶς ὄλοι οἱ Ἐνετοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες δὲν εἶναι
ποιηταί. Ὁ ξένος τοῦλάχιστον ὁ μὴ ἐξφκειωμένος εἰς τοιοῦ-
τον βίον αἰσθάνεται ἐνταῦθα τὸ πνεῦμα, τὴν καρδίαν, τὰ αἰ-
σθηματά του εἰς ὅλως διάφορον κατάστασιν ἢ ἀλλαγῶν. Οὔτε
ἄμαξαι, οὔτε ἵπποι, οὔτε κραυγαὶ ὀνηλατῶν, οὔτε μυκηθμοὶ
καὶ γρεμετισμοὶ καὶ ὕλακαὶ καὶ νιαουρίσματα τετραπόδων. Ἴ-
χθῆς μόνον ἀλαλοὶ καὶ ὄττρεα ἀλαλίστερα ἀντιπροσωπεύουσι
τὸν κόσμον τῶν ἀλόγων ζῴων ἐνταῦθα.

Εἶναι ἢ κατ' ἐξοχὴν κατάλληλος πρὸς πνευματικὴν ἐργασίαν
πόλις. Ἐν τῇ ἀπεράντῃ βιβλιοθήκῃ τοῦ Δουκικοῦ ἀνακτόρου
δύναται τις νὰ ἐντυφᾷ ἐπὶ ἔτη ὅλα, χωρὶς τὸν ἐλάχιστον νὰ
αἰσθανθῇ κάματον, νέους ἐκάστοτε ἀνακαλύπτων θησκευροῦς,
νέα παρακολουθῶν ἴχνη τῆς ἐξελίξεως τοῦ μεσαιωνικοῦ βίου
τῶν διαφόρων λαῶν.

Εἶναι ἴσως ἡ μόνη βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου, ἐν ᾗ ὅχι μόνον
τὸ πνεῦμα πλουτίζεται, ἀλλὰ καὶ αἱ αἰσθήσεις, καὶ ἡ φαντα-
σία καὶ ἡ καρδία ἀπολαμβάνει. Δὲν ἔχετε ἐνταῦθα τὰς ξυλίνας
μόνον ἐκείνας κονιορτώδεις συστοιχίας καὶ τοὺς στενοὺς ἐν τῷ

μεταξύ διαδρόμους, γυμνοὺς, μονοτόνους, μὲ ἀτελευτήτους μόνον
σειρὰς βιβλίων ὡς πλαῖσιον. Ὅπου καὶ ἂν στρέψητε τὸ
βλέμμα εἰκὼν ἐξόχου τεχνίτου σᾶς μεταφέρει εἰς νέον κόσμον
ιδεῶν, σᾶς μαγεύει, σᾶς ἀναπαύει ἐκ τῆς πνευματικῆς κοπώσεως,
εἰς ἣν μελέτῃ μοναδικῇ ἐν τῷ κόσμῳ χειρογράφου σᾶς εἶχε
βυθίσει. Ἐὰν αἰσθάνησθε τὴν ἀνάγκην νὰ κινηθῆτε ὀλίγον,
μεταβαίνετε ἀπὸ τῆς ἀπεράντου αἰθούσης τῆς βιβλιοθήκης εἰς
τὴν πρώτην τυχούσαν τοῦ ἀνακτόρου αἰθουσαν. Παντοῦ κόσμος
ὀλόκληρος Τέχνης καὶ μεγαλείου παρελθόντος. Ἐδῶ σειρὰ εἰ-
κόνων τοῦ Τινορέτου ἢ τοῦ Βερονέζη, τοιαύτης λαμπρότητος
καὶ μαγείας, τῶν ἐξόχου μεθυστικοῦ κάλλους, ὥστε ὁ θεατὴς
ἐν ἐκστάσει λησμονεῖται πρὸ αὐτῶν, μὴ σκεπτόμενος πλέον οὔτε
βιβλιοθήκην, οὔτε συγγραφεῖς, οὔτε μεσαιῶνα, οὔτε ζωγράφους.
Οἱ ὀφθαλμοὶ μεθύουσι τὴν ψυχὴν, ἥτις εὐρίσκεται εἰς ἀληθῆ
παράδεισον ἀπολαύσεων, ἃς οὔτε ἐφαντάσθη, οὔτε ὠνειροπόλησέ
ποτε.

Ἐδῶ ἢ Ἀριάδνη δεχομένη ἐν στάσει σοβαρᾷ τὸν δακτύλιον
τοῦ Βάκχου, ἐνῶ ἢ Ἀφροδίτη μὲ χρυσοῦν στέφανον ἀνὰ χεῖρας
τοὺς στεφανόνει. Οὐδεὶς ἐφαντάσθη ποτὲ τὸ κάλλος, ἔστω καὶ
θεῖου σώματος, τόσῳ τελείως ζωογονούμενον ὑπὸ τοῦ φωτός,
τόσῳ ζωηρῶς φοικιῶν ὑπὸ τὴν δροσερᾶν πνοὴν τῆς αὔρας. Ἡ
ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Βατικανοῦ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη τοῦ Πρα-
ξιτέλους, καίτοι ἔργον γλυπτικῆς, δύναται μόνη νὰ συγκριθῇ
πρὸς τὸ ἀριστούργημα τοῦτο. Ἀλλαγῶν αἱ τρεῖς χάριτες καὶ ὁ
Ἔρμηξ τοῦ Τινορέτου, τοῦ ἀκαμάτου τούτου τοῦ χρωστήρου
ἥρωος, εἰς δὲν ὀφείλεται ἡ μεγίστη ἐλαιογραφικὴ εἰκὼν τοῦ κό-
σμου, ὁ παράδεισος, μήκουσ εἴκοσι δύο μέτρων καὶ πλάτους
δέκα, μὲ μυριάδας προσώπων θαυμασίας τέχνης καὶ ἐκφράσεως.

Ὁ Τινορέτος μᾶς ἐνδιαφέρει ὑπὲρ πάντα ἄλλον καλλιτέχνην,
διότι ὄχι μόνον ὑπῆρξεν ἐξόχως πλοῦστια καὶ παραγωγὸς διά-
νοια, ἀλλ' ἐνταῦθ' ἀνεγνώριζεν εἰς τὴν γυναῖκα μεγάλην καλ-
λιτεχνικὴν ἰδιοφυῖαν, καὶ συνετέλεσεν ὅπως ἀπὸ τῶν χρόνων
ἐκείνων καταφανῆς καταστῆ ἡ ἐν τῇ μεγαλοφυῖᾳ καὶ Τέχνῃ ἰσό-
της τῶν δύο φύλων.

Τὴν θυγατέρα του, τὴν διάστημον τῆς Βενετίας ζωγράφον Μα-

ρίαν Τιντορέτου, αυτός από τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐμύθησεν εἰς τὰ τῆς Τέχνης μυστήρια, αὐτὸς ἐνέδυσεν μὲ ἐνδύματα ἄρρενος, ἵνα ἐλευθέρως ἐν πάσαις ταῖς σχολαῖς ἀσκήσῃται, καὶ ἀπανταχοῦ τὸν ἀκολουθῇ.

Ἡ νέα ζωγράφος ἐπεδόθη ἰδίᾳ εἰς τὴν ἀπεικόνισιν προσώπων, ἐν οἷς διατέλει ἀπαράμιλλος. Δὲν ὑπῆρξε αἰσθημα, πάθος, πόνος ἢ χαρὰ ψυχικὴ, ἦν ὁ χρωστήρ της δὲν ἀπέδωκε μετὰ τελειότητα, πρὸς ἣν μόνον ὁ διάσημος Τισιανός, ὁ Παῦλος Βερονέζης, καὶ ὁ Λέανδρος Βασάνο ἠδυνήθησαν νὰ ἐξιχθῶσιν. Ἐγραφε πολλάς, ἀπείρους εἰκόνας. Ἡ φήμη της ἔφθασε μέχρι τῆς Ἰσπανίας καὶ ὁ βασιλεὺς Φίλιππος II τὴν ἐκάλεσεν εἰς τὴν Ἰσπανικὴν πρωτεύουσάν, ἵνα διὰ τῶν ἔργων της κοσμήσῃ τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα καὶ ἀποθανάτισῃ τὰς ἐορτὰς καὶ τὸν πλοῦτον τῆς πρωτεύουσας.

Ἄλλ' ἡ Μαρία Τιντορέτο ἠγάπα τὸν πατέρα της, ὡς τοιαῦται καλλιτέχνιδες ψυχὰ γινώσκουσι νὰ ἀγαπῶσι. Περιεφρόνησε λοιπὸν καὶ τὸν μυθώδη πλοῦτον, ὃν ὁ Ἰσπανὸς ἀνάξ τῆ προσέφερε, καὶ τὴν δόξαν καὶ τὰς τιμὰς. αἴτινες τὴν ἀνέμενον εἰς Μαδρίτην, ἵνα μὴ χωρισθῇ τοῦ πατρὸς, ὅστις ἐλάτρευεν αὐτήν.

Ἀτυχῶς, ὡς αἱ πλεῖστα ἐξοχότητες, ἀπέβισε καὶ αὕτη νεωτάτη, μόλις τριακοντοῦτις, ζήσασα ὡς ἄνθος, μόνον τὰς ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως τοῦ βίου, καὶ πλουτίσασα μὲ μίαν ἔτι μυροδόλον ρόδου κάλυκα τὸν καλλιτεχνικὸν τῆς πατρίδος της στέφανον.

Ἐραιότατον ἐγκωμιαστικὸν λόγον ὑπὲρ τῆς καλλιτέχνιδος ταύτης ἀπήγγειλεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ἐν Βενετίᾳ τὴν 8ην Αὐγούστου 1869 ὁ Ἰωσήφ Βοντουρίνης σύμβουλος τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Μεταξὺ ἄλλων ὁ ῥήτωρ λέγει: «Δὲν εἶναι μικρὸς ἔπαινος ὁ μετ' αὐτῆς συναγωνισμὸς τῶν διασημοτέρων προσωπογράφων Τισιανοῦ καὶ Παύλου Βερονέζου».

Τὴν Μαρίαν Τιντορέτου ἠκολούθησεν ἐν τῇ πορείᾳ τῆς τέχνης καὶ τοῦ θριάμβου μετὰ ὀγδοήκονταπερὶποῦ ἐτῶν πάροδον, τὸ 1675 ἡ Ροζάλμπα Καριέρα διάσημος μικρογράφος καὶ παστιλογράφος. Ἡ ἀναγέννησις μάλιστα τοῦ κλάδου τούτου τῆς ζωγραφικῆς ἐν Βενετίᾳ ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Ροζάλμπα Καριέρα, ἥτις πρώτη κατῴρθωσε νὰ δώσῃ εἰς τὰς σάρκας τὴν ἀβρότητα καὶ ἀπαλότητα ἐκείνην, ἣν ἐν τῇ ἐλαιογραφίᾳ σπανίως ἀπαντᾶ τις.

Ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου τὸ ὄνομα τῆς νέας καλλιτέχνιδος ἐγένετο διάσημον, πάντες δ' οἱ υεριστάνες καὶ ἐστεμμένοι τῶν χρόνων ἐκείνων ἄρχοντες εἰσῆρχοντο ἐν τῷ πτωχικῷ τῆς κόρης ἐργαστηρίῳ, ὡς ἐν ἱερῷ, ἵνα θαυμάσωσι τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης της, καὶ ζητήσωσι παρ' αὐτῆς, ὡς χάριν, νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἀθανάσιαν διὰ τοῦ καλλιτεχνικοῦ χρωστήρός της.

Ὁ Φρειδερίκος III βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας, ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Φρειδερίκος Αὐγούστος III, ὁ δουξ Κάρολος τῆς Βαυαρίας, ὁ πρίγκηψ τοῦ Μεκλεμβούργου, ὁ Δόγης, οἱ πρίγκιπες τῆς Βενετίας, πάντες οὗτοι ἐζήτησαν ἐν τῇ τέχνῃ τῆς Ροζάλμπας τὰς εἰκόνας των, ἐν οἷς, λέγει, ἀνεγνωρίζοντο καὶ μεθ' ὅλων τῶν ἐνδομύχων χαρακτηρισμῶν, οὐδ' οὐτ' αὐτὸ τὸ κάτοπτρον τόσον πιστῶς κατορθοῖ ν' ἀποδώσῃ.

Τὸ 1720 ἡ Ροζάλμπα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλευμένου τότε ἐν Γαλλίᾳ Φιλίππου II, ἵνα ζωγραφίσῃ ὅλα τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἐν Γαλλίᾳ τόσον ἡ καλλιτεχνικὴ δεξιότης της ἀνεγνωρίσθη, ὥστε πρώτη αὕτη γυνὴ ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ διορισθῇ καθηγήτρια τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἔνθα ἐγένετο δεκτὴ μετὰ πρωτοφανῶν τιμῶν εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἀκαδημίας ταύτης.

Μέχρι σήμερον δὲ σώζονται ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Λούβρου ὠραῖαι εἰκόνες τῆς Ροζάλμπας Καριέρα, καὶ ἡ ἰδίᾳ δὲ εἰκὼν της

γραφεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτῆς. Δύο ἐπίσης τῆς θαυμασίας τέχνης της ἀριστουργήματα εὐρίσκονται ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν τῆς Βενετίας, προσενεχθέντα ὑπὸ τοῦ Γηρολάμου Ἀσκάνιο Μολέν.

Πλεῖστα μελέται ἐγράφησαν ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς ἐξόχου ταύτης καλλιτέχνιδος παρὰ τῶν διασημοτέρων κριτικῶν Ζανέττ, Γάμπα, Δάνδολο, Μασκίνη, Ραθανιὰν καὶ Φέρρη.

Ἡ Ροζάλμπα Καριέρα δὲν ἦτο μόνον ζωγράφος ἐξοχος, ἀλλὰ καὶ φιλόλογος δεινὴ καὶ μουσικὸς ἀρίστη. Μὲ φυσικὴν ἀγγίνοιαν πνεύματος πεπρωτισμένη, γλωσσομαθεστάτη, μὲ εὐρυτάτην ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως μία τῶν γυναικείων ἐξοχότητων τῶν χρόνων ἐκείνων. Ἦν δ' ἴσως ἡ πρώτη γυνὴ ἐν Βενετίᾳ ἥτις εἶχε καταρτίσει πλήρη γυναικίαν βιβλιοθήκην, ἐν ἣ εὐρέθη καὶ ἡ περιώνυμος ἀλληλογραφία της μετὰ τοῦ Μαριέτα.

Ἐκ Παρισίων ἡ καλλιτέχνης ἐκλήθη εἰς Ἰταλίαν παρὰ τοῦ δουκὸς τῆς Μοδαίνης, ἵνα γράψῃ τὰς εἰκόνας τῆς δουκιῆς οἰκογενείας, τὸ 1735 δὲ ἐκλήθη ὑπὸ τῆς βασιλικῆς τῶν Ἀψβούργων οἰκογενείας πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Μετὰ ταῦτα ἐπανήλθεν εἰς Βενετίαν, ἔνθα ἐξηκολούθησεν ἐργαζομένη μέχρι τοῦ ὀγδοηκοστοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἡλικίας της, καθ' ὃ ἡ ζωὴ της ἔδυσσε, χωρὶς νὰ κατασβέσῃ τὸν φωτόβολον ἀστέρα τῆς Τέχνης της, ὅστις μετὰ τεσσάρων αἰώνων πάροδον καταυγάζει ἔτι τὴν Βενετίαν ὅλην.

Πλὴν τῶν δύο τούτων ἐξοχότητων, ἃς ἡ Βενετία κατατάσσει μετὰ τῶν διαπρεπεστέρων διδασκάλων τῆς Τέχνης, πληθὺς ἄλλη γυναικῶν ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ πλεῖστα ἔργα αὐτῶν ἄξια λόγου σώζονται ἀνὰ τοὺς διαφόρους ναοὺς τῆς πόλεως. Ἡ Ἄννα Πικάρδη ἀκμάσασα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰώνου ἤθελεν ἴσως ὑπερβῆ τὰς δύο πρώτας, ἐὰν ὁ θάνατος δὲν ἀφήρπαξεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς Τέχνης ἐν τῇ εικοστῇ δευτέρᾳ ἀνοίξει τοῦ βίου της. Ἡ Ἰουλίττα Δάμα ποιήτρια ἐνταῦτῃ καὶ ζωγράφος διεκρίθη ἰδίᾳ διὰ τὴν εἰδικότητά της ἐν τῷ γραφικῷ διακόσμῳ τῶν ναῶν. Ἡ Μαρία Λιπομάνο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐζωγράφιζε πιστότατα, ἔγραψε καὶ θαυμασίας μελέτας ἐπὶ τῆς Τέχνης ἐν Βενετίᾳ.

Τί ἡ πλειὰς αὕτη τῶν γυναικῶν ἔπραξεν ὑπὲρ τῆς Τέχνης, μόνον οἱ σύγχρονοὶ τῶν καλλιτέχνων ἠσθάνθησαν καὶ ἠδύναντο νὰ ὁμολογήσωσι. Τίς εἶδεν ἐὰν ὁ Τισιανὸς θὰ ἐγένετο τόσον ὑπέρτερος ἐαυτοῦ, τόσον τελειότερος πάντων, ἐὰν ὁ πόθος του νὰ ὑπερβῇ ἐξοχον σύγχρονόν του καλλιτέχνιδα δὲν τὸν ὦθει πρὸς τὰ πρόσω, δὲν διήνοιγε πρὸ αὐτοῦ τὸν ἀπέραντον τῆς συνθέσεως ὀρίζοντα, οὐ κορωνίς καὶ ἐπισφράγισμα ἐγένετο ἡ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Εἰς τὴν ἀπέραντον ταύτην εἰκόνα, ἐν ἣ πενήκοντα πρόσωπα φυσικοῦ μεγέθους ζῶσι, δρῶσι, αἰσθάνονται καὶ παθαίνονται, ἐν ἣ ὁ Ἅγιος Μάρκος κατέρχεται ἢ μᾶλλον κατακρημνίζεται ἐκ τῶν οὐρανῶν, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρός, στροβιλιζόμενος ἀνὰ τὸ ἄπειρον. ὅπως προφθάσῃ νὰ σώσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου, δυστυχῇ χριστιανὸν μαρτυροῦντα, ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ ἐν ἣ ἡ ζωὴ, τὸ πάθος, ὁ πόνος, ὁ φόβος, ἡ ἐκπληξίς ὁ θαυμασμός, ἡ πίστις, τὸ σέβας, ἡ ἀγάπη, ἡ κίνησις, τὸ ἄπειρον, ἡ δύναμις τόσον ζωηρῶς ἐκδηλοῦνται, ὑποκρύπτεται βεβαίως ὁ πόθος τοῦ καλλιτέχνου, ὅπως ἀποδείξῃ, ὅτι ἐὰν μία γυνὴ κατῴρθου ἐν ἑκάστῳ τῶν αἰσθημάτων τούτων νὰ ἀπεικονίσῃ, ἐπίσης πιστῶ, ὅσον αὐτὸς ἐπὶ ἑκάστῳ τῶν ἔργων της, αὐτὸς ὑπέρτερος ἐκείνης τὰ ἀπεικόνισεν ὅλα ὁμοῦ ἐν τοιοῦτῳ ἀπαραμίλλῳ συμπλέγματι, ἐν τοιαύτῃ τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας τεραστῇ ἐντάσει.

Ζητήσατε λοιπὸν καὶ ἐν τῇ ἐξελίξει καὶ τελειοποιήσει τῆς Ἰταλικῆς τέχνης τὴν γυναῖκα, τὴν καλλιτέχνιδα μᾶλλον ἢ

ἐκείνην ἣς τὸ προσωπικὸν κάλλος καὶ αἱ θαυμάσιαι σωματικαὶ γραμμαὶ ἀπεκάλυψαν εἰς τοὺς νεωτέρους τούτους Ἀπελλάς καὶ Φειδίας τὸ μυστήριον τοῦ Καλοῦ ὅπερ ἡ ἐκ τῶν θαλασσίων ἀφῶν ἀναδυθεῖσα θεὰ τοῦ κάλλους ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς ἡμετέρους.

Εἰς Δικαστῆς

Μυστηριώδες δράμα συνέθη ἐν τῇ πόλει Φ. περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου τοῦ ἔτους 188... Ὁ κ. Ξ. εὐρέθη νεκρὸς ἐντὸς τοῦ δωματίου του, φέρον ἔτι ἀνὰ χεῖρας τὸ δπλον, δι' οὗ εἶχε φορευθῆ. Ἐπὶ τῆς τραπέζης του ὑπῆρχε τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ εἶχον σημειωθῆ αἱ λέξεις: Οὐδὲ εἰς εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὸν θάνατόν μου.

Κατὰ τὸ 1885 ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ἀνακριτὴς ἐν τῇ πόλει Φ... Σπουδαιότατῃ δίκῃ τὸν κατέστησε διάσημον. Εἶχεν ἐνεργήσαι τὴν ἀνάκρισιν μετὰ τοσοῦτῳ δεξιᾷ αὐστηρότητος, ὥστε ὁ ἐνοχος ἀνεκαλύφθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Τὸ μέλλον τοῦ δικαστοῦ τούτου ἔθεωρετο ἐξασφαλισθὲν ἐκ τῆς δίκης ταύτης. Ἦτο πρὸς τούτοις ἀνὴρ ὠραῖος, μὲ φυσιογνωμίαν εὐφυᾶ καὶ ἐνεργητικὴν. Περιζήτητος ἐν τῇ καλλιτέρει τῆς πόλεως ταύτης κοινωνίᾳ ἐσχετίσθη μετὰ μίαν τῶν πρώτων καὶ πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν, ἀπκρτιζομένης ὑπὸ δύο νεαρῶν ἀνεψιῶν καὶ τοῦ θεοῦ καὶ τῆς θείας αὐτῶν.

Αἱ δύο νεάνιδες αὗται ἦσαν τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων πάντων τῶν διὰ γάμον νέων, οἵτινες ἐν τῇ περιουσίᾳ αὐτῶν διέβλεπον μέλλον ρόδιον καὶ εὐτυχές.

Ὁ νέος ἐν τούτοις δικαστῆς οὐδεμίαν ἐδείκνυεν ὑπὲρ αὐτῶν προθυμίαν, φοβούμενος ἀκριβῶς μὴ θεωρηθῇ ἐλυκόμενος ὑπὸ τοῦ πλοῦτου των. Ἡ ψυχρότης του δ' αὕτη ἤρκεσεν ὅπως καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ τὸν συμπαθήσωσιν ἀφ' ἧς δ' ἡμέρας ἐνόησαν ὅτι ἦσαν ἀντίζηλοι, δὲν ὠμίλησαν πλέον μετὰ τῶν περὶ αὐτοῦ.

Ἐκεῖνος ἐν τούτοις ἐννοήσας τὰ αἰσθήματα ἀμφοτέρων, ἠγνόει καὶ ὁ ἴδιος πρὸς ποίαν ἐξ αὐτῶν νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν εὐτυχίαν του. Ἡ Ἰωάννα δειλοτέρα καὶ γλυκυτέρα τῆς ἀδελφῆς της, μὲ μελαγχολικὴν ποιήσιν ἐν τῷ βλέμματι εἴλυεν αὐτὸν περισσώτερον. Δὲν εἰδίστατε λοιπὸν νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπιστήμωσ τὴν χεῖρά της.

Ὁ χεῖμων διήλθεν εἰς προετοιμασίαν τῆς προικῆς. Ἡ Ἐρριέττη καθίστατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σιωπηλὴ καὶ κατηφής. Ἡμέραν τινὰ ἀνεχώρησε καὶ ἀπουσίασεν ἐπὶ τριήμερον, μὲ μελαγχολικὴν ποιήσιν ἐν τῷ βλέμματι εἴλυεν αὐτὸν περισσώτερον. Δὲν εἰδίστατε λοιπὸν νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπιστήμωσ τὴν χεῖρά της.

Ἡ Ἐρριέττη καθίστατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σιωπηλὴ καὶ κατηφής. Ἡμέραν τινὰ ἀνεχώρησε καὶ ἀπουσίασεν ἐπὶ τριήμερον, μὲ μελαγχολικὴν ποιήσιν ἐν τῷ βλέμματι εἴλυεν αὐτὸν περισσώτερον. Δὲν εἰδίστατε λοιπὸν νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπιστήμωσ τὴν χεῖρά της.

Ἡ Ἐρριέττη καθίστατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σιωπηλὴ καὶ κατηφής. Ἡμέραν τινὰ ἀνεχώρησε καὶ ἀπουσίασεν ἐπὶ τριήμερον, μὲ μελαγχολικὴν ποιήσιν ἐν τῷ βλέμματι εἴλυεν αὐτὸν περισσώτερον. Δὲν εἰδίστατε λοιπὸν νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπιστήμωσ τὴν χεῖρά της.

Ἡ Ἐρριέττη καθίστατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σιωπηλὴ καὶ κατηφής. Ἡμέραν τινὰ ἀνεχώρησε καὶ ἀπουσίασεν ἐπὶ τριήμερον, μὲ μελαγχολικὴν ποιήσιν ἐν τῷ βλέμματι εἴλυεν αὐτὸν περισσώτερον. Δὲν εἰδίστατε λοιπὸν νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπιστήμωσ τὴν χεῖρά της.

Ἡ Ἐρριέττη καθίστατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σιωπηλὴ καὶ κατηφής. Ἡμέραν τινὰ ἀνεχώρησε καὶ ἀπουσίασεν ἐπὶ τριήμερον, μὲ μελαγχολικὴν ποιήσιν ἐν τῷ βλέμματι εἴλυεν αὐτὸν περισσώτερον. Δὲν εἰδίστατε λοιπὸν νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπιστήμωσ τὴν χεῖρά της.

Ἡ Ἐρριέττη καθίστατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σιωπηλὴ καὶ κατηφής. Ἡμέραν τινὰ ἀνεχώρησε καὶ ἀπουσίασεν ἐπὶ τριήμερον, μὲ μελαγχολικὴν ποιήσιν ἐν τῷ βλέμματι εἴλυεν αὐτὸν περισσώτερον. Δὲν εἰδίστατε λοιπὸν νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπιστήμωσ τὴν χεῖρά της.

— Τίς τὸ εἰξεύρει, εἶπεν ὁ γέρον ὑπὲρ τῆς κινῶν περίλυπος τὴν κεφαλὴν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας καταγγελία ἀνώνυμος ἐστάλη εἰς τὴν εἰσαγγελίαν καὶ ὁ κ. Ξ. ὡς εἰσαγγελεὺς διατάχθη νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις. Αὗται διεξήχθησαν μετὰ μεγάλης μυστικότητος, ἵνα μὴ προτελευθῶσιν τὴν προσοχὴν τοῦ δημοσίου. Πάντες οἱ ὑπηρετῆται ἀνεκρίθησαν, χωρὶς οὐδεὶς νὰ εἴπῃ τι δυνάμενον νὰ φέρῃ εἰς φῶς ἐγκληματικὴν πράξιν.

Ἡ Ἐρριέττη ἐξηκολούθει μένουσα κεκλεισμένη ἐν τῷ δωματίῳ της καὶ κλαίουσα. Ἐδέησεν ἐν τούτοις νὰ ἀνακριθῇ καὶ αὕτη, εἰς τὴν πρώτην δὲ λέξιν, ἦν ἠκούσεν ἐκφερομένη περὶ δηλητηριασμῶ ἔπασεν ἀναίσθητος καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ ἀνακριτὴς τότε, φοβούμενος μὴ ἐπαυξήσῃ τὴν θλίψιν της δὲν ἐπέμενε εἰς τὴν ἀνάκρισίν του. Εἰς πᾶσαν ἐρώτησίν του, αὕτη ἀπήντα:

— Εἶναι τρομερὸν, ἀποτρόπαιον! δὲν εἰξεύρω...

Ἐν τούτοις ὁ γέρον ὑπὲρ τῆς ἔφευγεν ἐσπέραν τινὰ ἐν τεμάχιον χάρτου εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅπερ εἶρεν ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐφ' οὗ ἐφαίνετο προσκεκολλημένη λευκὴ κόνις.

— Κύριε, τί εἶναι ἡ λευκὴ αὕτη κόνις ἐπὶ τοῦ τεμαχίου τοῦ χάρτου τούτου;

Ὁ δικαστῆς ἔλαβε τὸν χάρτην, ἀνέλυτε, τὴν κόνιν, ἥτις, ὡς ἀπεδείχθη, περιεῖχε ὀστίν ἀρσενικοῦ. Ἦτο ἡ πρώτη καὶ μόνη ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου τούτου εἶχεν ἀποκοπῆ ἀπὸ βιβλίου τινὸς ψαλμῶν. Ἐζήτησαν τὸ βιβλίον τοῦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀνευρέθη.

Οὐδεὶς φαρμακοποιὸς τῆς πόλεως εἶχε πωλήσει εἰς τινὰ ἀρσενικὸν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ἐκείνου, ὥστε πᾶσα σχετικὴ ἔρευνα ἀπέβη ἐντελῶς ἀτελέσφορος. Ἐδέησε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, τοῦλάχιστον, νὰ παύσῃ πᾶσα ἔρευνα καὶ ἡ μόνη ἔνδειξις τοῦ ἐγκλήματος νὰ φυλαχθῇ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς εἰσαγγελίας μετὰ τῶν σχετικῶν ἐγγράφων.

Ἐν ἔτος παρῆλθε καὶ οἱ γάμοι τοῦ ἀνακριτοῦ Ξ. μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης ἀνηγγέλλοντο ἐπιστήμωσ. Ὁ ἀνακριτὴς ἀναλαβὼν νὰ παρηγορήσῃ τὴν τόσῳ βραδέως θλιβομένην ἀδελφὴν τῆς μνηστῆς του, ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται ἀνεπαίσθητως ἀναπτυσσόμενον ἐν τῇ καρδίᾳ του αἰσθημα τρυφερῶτερον ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἐγένετο σύζυγος θαυμαστῆ, ἀφωσιωμένη, ἐν μόνον ἐπιδιώκουσα τὴν εὐτυχίαν ἐκείνου. Δύο ἔτη παρῆλθον οὕτως. Εἰς υἱὸς ἐγεννήθη, χαριέστατον καὶ θαλερὸν βρέφος, ὅπερ ἡ μήτηρ δὲν ἠδύνετο νὰ θηλάσῃ. Χωρικὴ τις ὑγιὴς καὶ εὐσταλῆς προσελήφθη ὡς τροφὸς τοῦ μικροῦ ἐν τῇ ἐπαύλει καὶ ἀπεκοίμιζεν αὐτό, ψάλλουσα παθητικώτατα τοῦ χωρίου της ἄσματα.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ κ. Ξ. εἶχε γευματίσει μετὰ τῆς συζύγου του παρὰ τινι φιλικῇ οἰκογενείᾳ, ἐπέστρεψε μόνος δι' ὀλίγας στιγμὰς, ἵνα ἴδῃ ἐὰν ἡ τροφὸς ἦτο πλησίον τοῦ τέκνου της. Ἦτο ὠραία τοῦ Μαῖου ἐσπέρα. Εὔρε τὸ τέκνον του ἀποζιμώμενον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τροφοῦ, ἥτις ἔψαλλεν ἔρρῶνως ψαλμὸν τινὰ τῆς Θεοτόκου, ὃν ἀνεγίνωσκεν ἐν τινι βιβλίῳ.

Ὁ κ. Ξ. ἠσθάνθη φρικίαν δυσάρεστον ἰδὼν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο. Ἀνεμνήσθη αἴφνης ὅτι ὁ ψαλμὸς ἐκεῖνος ἦτο συνέχεμα τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ ἐγκλήματος εὐρισκομένου τοιοῦτου.

— Τί ψάλλεις ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἀποτόμωσ τὴν τροφόν.

— Κύριε, εἶναι ὕμνος πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ του λείπει δυστυχῶς.

Ἐλαβε τὸ βιβλίον ἐκ τῶν χειρῶν τῆς χωρικῆς τρέμων καὶ ὠρικῶν ὡς κατάδικος.

— Ποῦ εὔρες τὸ βιβλίον τοῦτο;

— Είς τὸ ἐρμάριον τῆς κυρίας, ἐν ᾧ ἐζήτουν μίαν σκουφέταν τοῦ μικροῦ.

Ὁ δυστυχὴς ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἵνα μὴ πέσῃ.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε. Δός μοι τὸ βιβλίον αὐτό. Καὶ ἀρπάσας τοῦτο ἐκ νέου ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς τροφοῦ ὤρμησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἐκεῖ ἐζήτησε τὰ ἔγγραφα τῆς γενομένης ἐν σχέσει πρὸς τὸν θάνατον τῆς Ἰωάννας ἀνακρίσεως, εὔρε τὸ περιέχον τὴν κόριν τοῦ ἀρσενικοῦ φύλλον καὶ τὸ προσήρμοσεν ἐπὶ τοῦ βιβλίου. Ἦτο ἀληθῶς ἡ ἑλλείπουσα σελίς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ἡ Ἐρριέττη μειδιώσα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Εἶδε τὸν σύζυγόν της τόσον τεταραγμένον, ὥστε καὶ αὐτὴ ἔμεινεν ἐκεῖ ὡσεὶ καθηλωμένη, ἀνήσυχος, ἀναυδός.

— Τὸ βιβλίον τοῦτο, Ἐρριέττη... τὸ βιβλίον τοῦτο... τὸ φύλλον τοῦτο; ...

Ἐπόκωφος κραυγὴ ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησίν του, καὶ ἡ Ἐρριέττη ὤρμησεν ὡς λέαινα, ἵνα ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὸ βιβλίον ἐκεῖνο.

— Δυστυχῆς!! Ἦσο σὺ λοιπόν; ... Καὶ ἔπεσεν ἐκτάδην ἀναίσθητος.

Ἦθελσε νὰ ἀρνηθῆ, νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀλλ' αἴφνης ἐφάνη λαβοῦσα ὑστάτην ἀπόφασιν. Ἐγονυπέτησε τότε πρὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὃν τόσον περιπαθῶς ἐλάτρευεν, ὥστε μηδὲ πρὸ τοῦ ἐγκλήματος νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ὅπως μὴ τὸν ἴδῃ εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλης. Ὁμολόγησε τὴν μανιώδη ζηλοτυπίαν της, τὸ παράφορον πάθος της, ἀπεικόνισε τὸν ἔρωτά της ἰσχυρότερον παντὸς ἄλλου αἰσθηματος, καὶ ἐξηντημένη, ἐν ἀπογνώσει πρὸ τῆς σιγῆς τοῦ συζύγου της ἐλησμόνησε καὶ αὐτὰς τὰς τρομερὰς τῆς συνειδήσεώς της τύψεις.

— Ἀθλία! Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὀμιλεῖς εἰς τὸν ἀνακριτὴν. Εἶσαι χαμένη. Ἀπόψε εὐθὺς θὰ σὲ παραδώσω εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

— Τῆς δικαιοσύνης!! ἐπανάλαβεν ἐκείνη ἐκτὸς ἑαυτῆς. Καὶ ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου καὶ ἐντὸς δευτερολέπτων ἐπανῆλθε φέρουσα τὸ τέκνον της εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Ἦ στιγμὴ ἐκείνη ὑπῆρξε σπαρακτική. Ὁ δυστυχὴς ἔδακνε τὰς χεῖρας, ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ὡς ἄνθρωπος παράφρων.

Ἀπομάκρυνε τὸ πικρὸ αὐτό! δὲν θέλω νὰ τὸ ἴδω! πάρε το, πάρε το λοιπόν! Καὶ ὠθῶν τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τῶν ὤμων τὴν ἐξήγαγε τοῦ δωματίου. Καθ' ἣν στιγμὴν ἔκλειε τὴν θύραν, ἤρπασε τὸ τέκνον του, τὸ ἠσπάσθη καὶ ἐκ νέου τὸ ἀπόθησε μετὰ τῆς μητρός.

Μετὰ ταῦτα πυρέσων, ἔθηκεν εἰς τὴν θέσιν του μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τὸ φύλλον ἐκεῖνο, τὸ μόνον σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὸ ἔκαυσε ἐντὸς τῆς ἐστίας, ἐκαθέσθη πρὸ τοῦ γραφείου του, ἔγραψε, καὶ περὶ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν ἠτύκονησεν.

Ἐγράψεν εἰς γηραιὴν θεῖαν του τὰ ἐξῆς: «Ἀπονήσκω, ἵνα μὴ ζήσω οὔτε ὡς πατὴρ ἀνάξιος νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τοῦτο, οὔτε ὡς δικαστὴς παραβῶς τὸ καθήκον του».

Μαριάνθη Ἠλιοπούλου.

Ἡ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΥΠὸ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗΝ ΠΙΣΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ

Ἐγράφησαν τόσα περὶ φιλίας, καὶ τόσον ἐξαίρεται παρὰ πάντων τὸ εὐγενές τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας αἶσθημα, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, μὴ ὄνειροπολήσας ἅπαξ τοῦλάχιστον ἐν

τῷ βίῳ του, τὴν ἀπόκτησιν φίλου ἢ φίλης πολυτίμου, συμπεριζομένου εὐλικρινῶς τὰς χαρὰς καὶ τὰς θλίψεις μας καὶ θυσιαζομένου ἐν ἀνάγκῃ χάριν ἡμῶν.

Διὰ τὴν γυναῖκα ἰδίᾳ ἡ ἀπόκτησις φίλης ἐθεωρήθη ἀνεκὰθεν ὁραιοτέρως καὶ λαμπρότερος ἀστήρ, ὃν ζητεῖ ἀπὸ τῆς νεαρῆς ἀνάγκης ἡλικίας της ἀνὰ τὸν ὀρίζοντα τοῦ βίου της, ὅσον σκοτεινὸς καὶ ὀμίχλωδης καὶ ἀπειλητικὸς καὶ ἀν διαγράφηται οὗτος περὶ αὐτῆν. Ὑπῆρξαν γυναῖκες, αἵτινες ἐχαρακτήρισαν τὴν φιλίαν ὡς τὸ εὐγενέστερον καὶ ὠραιοτέρων τῶν αἰσθημάτων, ὡς τὸ ἐκλεκτότερον τῆς δημιουργίας ἄνθος, ὡς τὸ πολυτιμότερον δῶρον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ παρέχον τέρψεις καὶ ἀπολαύσεις πρὸς οὐδεμίαν γητίνην χαρὰν δυναμένης νὰ παραβληθῶσι.

Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γυναικῶν τούτων θὰ ἀνήκῃ βεβαίως καὶ κυρία τις, ἣς ὁ σύζυγος ἀπευθύνει ἡμῖν τὴν ἄνω ἐρώτησιν, δυσφορῶν διὰ τὴν καταφανῆ προτίμησιν, ἣν ἡ σύζυγός του ποιεῖται μετὰ τὴν παιδικὴν τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων του.

Εἶναι ἄρα πραγματικὴ ἡ προτίμησις αὕτη ἢ ὑπὸ τὸ πρῆσμα τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ἀποκλειστικότητος ἢ συμπάθειαι πρὸς παιδικὴν φίλην παρεξηγεῖται; Οὐδεὶς, ἄλλως τε, λογικὸς ἄνθρωπος δύναται νὰ παραδεχθῆ, ὅτι γυνὴ ἀγαπωμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου της, ἢ νέα μήτηρ τέκνων τίθησιν ὑπεράνω τῆς συζυγικῆς ἀγάπης καὶ μητρικῆς στοργῆς τὴν πρὸς ξένην φίλιαν, ὅτι ἡ φίλη δι' αὐτὴν ἀποτελεῖ τὸ ἄλλα καὶ ὠμέγα τῆς ἐν τῷ κόσμῳ χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, ὅτι ἡ φίλια παρ' αὐτῆ ἀναπληροῖ ἔρωτα, φίλτρον, σεβασμόν, ἐνδιαφέρον, ὅτι εἶναι τέλος τὸ ἄκρον ἄτων τῶν πόθων καὶ ὀνειρῶν της.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας τοῦλάχιστον, καθ' ἃς τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ αἱ ἀνθρώπινοι ἀδυναμίαι προήχθησαν εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῶν, οὐδὲ ἐν παράδειγμα φιλίας ἀπαντᾷ ἐξ ἐκείνων, ἃ ἡ ἱστορία καὶ ἡ μυθολογία ἀπεθανάτισεν. Ἦρχισαν μάλιστα νὰ ἐκφέρωνται καὶ ἀμφιβολαίαι περὶ τῆς ὑπάρξεως φίλων οἷοι ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας, ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Πάτροκλος, καὶ νὰ πιστεύεται ὅτι ἡ φαντασία τῶν ἱστοριογράφων συνετέλεσε πολὺ περισσότερον εἰς τὴν ἔξαρσιν τοῦ αἰσθηματος τούτου, ὅπερ προϋποθέτει αὐταπάρησιν ἣν μόνον τὰ ἔξαλλα καὶ ὄρητικὰ τῆς καρδίας πάθη γεννῶσιν, καὶ ἧτις εἶναι ἐφήμερος καὶ οὐχὶ διαρκής.

Οὕτω τὸ μέχρι τῆς χθὲς μέγα τοῦτο αἶσθημα, τὸ διὰ τοιοῦτου αἰγλήεντος τίτλου περιβεβλημένον, μεταβάλλεται σήμερον εἰς πτωχόν, ψυχρόν, ἀμφίβολον, εἰρωνικόν, ἀδιάφορον. Ἰδοὺ αὐτὸ ὡς εἰδῶλον ἀπογυμνωθὲν τῶν πολυτίμων στολισμῶν του, ὡς πνοὴ αὔρας ἀπολεσάσης τὴν δρόσον της, ὡς ἀκτίς φανταστικοῦ τινὸς ἡλίου, ὅστις οὔτε ἐφώτισεν, ἀλλ' οὔτε ἐθέρμανέ ποτε.

Ἰδοὺ αὐτὸ παραχωροῦν τὴν θέσιν του εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὸν ἔρωτα, εἰς τὴν στοργήν, εἰς τὸ φίλτρον. Τίς καλλίτερος φίλος τοῦ πατρός, τοῦ συζύγου, τῆς μητρός, τῆς ἀδελφῆς; Ὅταν δ' ἔχη τις ἀγάπην ἐν τῷ οἴκῳ, ποῖαν ἀνάγκην φίλων ἔχει ἐκτὸς αὐτοῦ;

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ζῶν κοινωνικὸν κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη. Φύσει λοιπόν ἔχει ἀνάγκην νὰ εὐρίσκηται εἰς σχέσεις μετὰ τῶν ὁμοίων του, ἐὰν δὲ συμπέσῃ οἱ χαρακτῆρες νὰ συμβιβάζωνται, τὰ αἰσθηματα νὰ συναντῶνται, τότε γεννᾶται κοινόν τι ἐνδιαφέρον, κοινὴ καὶ ἀμοιβαία συμπάθεια, συνδέουσα δύο ψυχάς, τέως ξένας καὶ ἀδιαφόρους ἀλλήλαις. Μεταξὺ τούτων ἀναπτύσσεται φυσικῶτατα εἶδος ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης, ἀμοιβαίας διαχύσεως ἐπὶ ζητημάτων ἰδίᾳ δευτερεύουσιν κτερχόντων θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν.

Ἰδοὺ ἡ φίλια τῆς σήμερον. Αἱ ἐξακολουθοῦσαι δὲ νὰ ἀποδίδωσιν αὐτῇ μείζονα σημασίαν διατελοῦσιν ἐν πλάνῃ. Εἶναι

ἐν μέγα ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀντιχεῖ εἰς τὰ ὠτά μας ἀπὸ τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας ὡς τὸ τῆς πατρίδος, τῆς τιμῆς, τῆς δόξης. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐὰν πατρίς, τιμὴ καὶ δόξα ἀποτελῶσι τὸ ἀληθῶς ἰδεώδες τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας καὶ δέον νὰ ἀναφέρωνται μετὰ λατρείας, ἐνθουσιασμοῦ καὶ κατανώξεως, τὸ ὄνομα τῆς φιλίας εἶναι χίμαιρα, ἀπὸ τὸ περὶ τὸν ἄρμα τῆς ὁποίας δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ἀναρτώμεθα καὶ εἰς ἣν νὰ ἀναθέωμεν ἐλπίδας καὶ ἐκπλήρωσιν πόθων ἱερῶν.

Δυναμέθα βεβαίως νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ἔστω καὶ ἐν στερωμένῳ φίλης προθύμῳ νὰ χύσῃ τὸ αἷμά της ὑπὲρ ἡμῶν. Ὑπάρχουσι μάλιστα περιστάσεις, καθ' ἃς εἰς γυναῖκα ἔγγαμον, ὀφείλουσαν τὴν ἀγάπην της, τὴν λατρείαν της, τὸν βίον της ὅλον εἰς τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα της, δὲν ἐπιτρέπεται μετὰ ξένης καὶ κρείσσας, οὔτως εἰπεῖν, ἐν τῇ καρδίᾳ της τοιοῦτον ἀποκλειστικὸν αἶσθημα.

Φίλοι λοιπὸν μεθ' ὧν διὰ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις, διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ βίου, διὰ τὰς ἐορτὰς καὶ διασκέδασεις, διὰ τὸν γέλωτα καὶ τὴν χαρὰν, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν σεβαστῆν, χωρὶς δεσμούς ἠθικούς καὶ συμβόλαια τῆς καρδίας ἱερά. Ταῦτα ἀρκούσιν ἐν τῷ οἴκῳ μετὰ τῶν στενότερα καὶ δι' αἵματος συνδεμένων μελῶν τῆς οἰκογενείας.

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΚΑΙ Η ΥΓΙΕΙΝΗ

B'

Θερμὰ λουτρά.

Τὰ χλιαρὰ λουτρά διαφέρουσι μεγάλως τῶν ψυχρῶν ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ὑγιεινῆς ἡμῶν ἐν γένει ἐπίδρασιν. Ἡ θερμοκρασία των δὲν εἶναι ποτε πολὺ ἀνωτέρα τῆς ἐσωτερικῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματός μας, ἐὰν δ' ὑπερβῇ ταύτην κατὰ βαθμούς, τότε ἐνδεχόμενον μὲν νὰ θεραπεύῃ ἐιδικὴν τινα τοῦ σώματος πάθησιν, βλάπτει ὁμως οὐσιωδῶς τὴν ἐν γένει ὑγιεινὴν ἡμῶν.

Ἐντὸς χλιαροῦ ὕδατος ἡ ἐπιδερμὶς ἡμῶν χαλαροῦται, ἡ ταχύτης τοῦ σφυγμοῦ ἐλαττοῦται, ἡ ἀναπνοὴ καθίσταται ἀραιότερα, μετὰ τὸ λουτρὸν δὲ τὸ σῶμα εἶναι ἐξησθενημένον καὶ ἡ ἀνάγκη ὕπνου καθίσταται λίαν ἐπαισθητή.

Ἡ συνήθης διάρκειαι τῶν χλιαρῶν λουτρῶν εἶναι μιᾶς ὥρας, ὀφείλει δὲ τοιοῦτον λουτρὸν κατόπιν μεγάλης σωματικῆς κόπωσης. Ἀναπαύει μεγάλως τὰ κεκοπιακῶτα μέλη τοῦ σώματος καὶ καταπραΰνει τὸν ἐρεθισμὸν τῶν ἀγγείων τῶν κάτω ἄκρων.

Διατὶ δὲ αἱ γυναῖκες κάμνουσι τόσον μεγάλην χρῆσιν, εἰ μὴ κατάχρησιν, τῶν θερμῶν λουτρῶν; Διότι τὰ χλιαρὰ λουτρά ἀπέκτησαν τὴν ψευδῆ φήμην, ὅτι ἀποτελοῦσι διὰ τὸ δέρμα ἄριστον κοσμητικόν, καὶ ἡ γυνὴ, μάρτυς ἐκούσιος καὶ θῦμα τῆς φιλαρεσκείας της, ἔλαβεν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη τὴν συνήθειαν νὰ θεωρῇ τὴν καλλονὴν ζητήμα ἐντελῶς κεχωρισμένον τῆς ὑγιεινῆς καὶ νὰ θυσιάζῃ συνεχέστατα ταύτην εἰς ἐκείνην.

Θερμὸν λουτρὸν εἶναι ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῦ ἡ θερμοκρασία ὑψοῦται εἰς 29 βαθμούς. Τὸ πρῶτον αἶσθημα θερμοῦ λουτροῦ εἶναι, ὡς καὶ ἐν τῇ ψυχρολουσίᾳ, γενικὸς τοῦ σώματος σπασμὸς. Τὸ αἷμα ἐν τούτοις τυχρῶς διαχέεται ἀνὰ τὴν ἐπιδερμίδα, ἧτις γίνεται ἐρυθρὰ καὶ οἰδαίνεται ἐπαισθητῶς. Ἡ ἀναπνοὴ βαθμηδὸν χαλαροῦται καὶ γίνεται δυσκολωτέρα, αἱ φλέβες οἰδαίνονται, αἱ ἀρτηρίαι ἀναπλάσσονται ὀρητικῶς, ὁ λουόμενος αἰσθάνεται δίψαν, ἄφθονος ἰδρῶς περιβρέχει ὅλον τὸ σῶμα, τοῦ ὁποῦ συνέπεια πολλὰκις εἶναι παλμοὶ τῆς καρδίας, σκοποδίνῃ, στενοχωρία. Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν λουτρῶν ἀνάγκη νὰ λαμβάνηται μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ προφυλάξεως,

λαμβανομένης ὑπὸ σπουδαιοτάτην ἐποψίν τῆς γενικῆς καταστάσεως καὶ εὐαισθησίας τοῦ σώματος.

Τὰ χλιαρὰ λουτρά ἀρμόζουσιν εἰς τὰς δερματικὰς παθήσεις, εἰς τὰς ὀξείας φλογώσεις τῶν γαστροεντερικῶν μεμβρανῶν, τῶν οὐροδόχων ἀγγείων, τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καὶ τῶν ἰσχυρῶν νευρώσεων. Ἐπίσης εἰς τὰς παθήσεις τῆς χολῆς, τοῦ ἥπατος καὶ εἰς τοὺς κοιλιακοὺς πόνους.

Θερμότερα δὲ λουτρά εἶναι ὠφέλιμα εἰς χρόνιους πόνους, εἰς τοὺς ἰσχυακούς, εἰς τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀτροφίαν μέλους τινὸς τοῦ σώματος, εἰς τὸν λυμφατισμὸν, ὅταν ἡ κυκλοφορία τοῦ σώματος εἶναι βραδεία καὶ ὀκνηρὰ ἐν ταῖς ἀρτηρίαις.

Τὰ ψυχρὰ λουτρά τὸναντίον ἐπιδρῶσιν ἐξαιρέτως ἐπὶ γυναικῶν ὑγινοῦς ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ νευρικῶν καὶ ἀναμιμικῶν, χωνευοῦσιν δυσκόλως, πατγουσῶν ἀπὸ λευκορροίαν, ἀπὸ περιοδικὰς ἀνωμαλίας καὶ ὑπὸ αἱμορραγιῶν.

Τὰ λουτρά δὲ ἐν γένει δέον νὰ τάσσωνται μετὰ τῶν θεραπευτικῶν μέτρων, ἃ οὐδὲν δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ, διότι πλην τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχουσι νοσήματα κατὰ τῶν ὁποίων δὲν δύναται τις νὰ συστήσῃ τὴν λουτροθεραπείαν, δὲν ὑπάρχει ἰατρικὴ θεραπεία ἀμεσώτερα καὶ ἀκινδυνωτέρα ταύτης.

Διὰ τοὺς ὑγιεῖς δὲ ἐν γένει τὰ θαλάσσια λουτρά εἶναι ὠφέλιμότερα. Ταῦτα δύναται νὰ παραταθῶσι καὶ πέραν τῶν θερινῶν μηνῶν διὰ τὰ θερμὰ μάλιστα κλίματα, ἐνθα οἱ καύσωνες ἐξακολουθοῦσι μέχρι τοῦ τέλους Ὀκτωβρίου, τὰ θαλάσσια λουτρά εἶναι τὸ μόνον μέσον ἀναζωογονήσεως τοῦ σώματος. Παρ' ἡμῖν μάλιστα ἐνθα ὁ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Φαλήρου τροχιολόραμος ἀποτελεῖ ὠραῖον καὶ ἀναψυκτικὸν περίπατον ἀπὸ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας, τὰ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐταιρίας τούτου λουτρῶν εἶναι ἐφάμιλλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν, ἡ παράταξις τῶν λουτρῶν μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἀποτελεῖ τὸ μόνον σχεδὸν εἶδος τῆς ὑγιεινῆς καὶ γυμναστικῆς, ὅπερ δύναται νὰ ἀναζωογονήσῃ τὰς ἐκ τοῦ καύσωνος καὶ τῆς ἀκινήσεως ὠχρὰς καὶ ἐξηντημένας Ἀθίδας.

Μαρία Δεόν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΝΕΑΡΑΣ ΜΗΤΡΟΣ

Προσφιλις μοι Ἄρρα,

Ἐγὼ ἀνάγκην τριῶν μικρῶν κεκυρφάλων ἔσο λοιπὸν ἀρετὰ καλὴ, ὅπως μοὶ ἀποστείλῃς δεῖγμα τῆς ἐκλογῆς σου, ἵνα κατασκευάσω αὐτούς. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, ἀγαπητῆ μου φίλη, διὰ τὸ μικρὸν κλινοσκέπασμα· εἶναι μαλακόν, λεπτόν, θερμόν, ὠραῖον καὶ τὸ μικρὸν μου βρέφος ἐντὸς τοῦ λευκοῦ τούτου καλύμματος ὁμοιάζει κάλυκα ρόδου κεχυμένον ἐντὸς τῆς χιόνης. Ἀποβάνω ποιητικῆ· δὲν εἶναι ἀληθές; ἀλλὰ τί νὰ σοὶ εἶπω ἢ πτωχὴ μου καρδίαι σκιρτᾷ ἐκ χαρᾶς· εἶναι ὁ υἱός μου! με ἔνοεις, φίλη μου; ὁ ἰδικός μου υἱός! Ὅταν κατὰ πρῶτον ἤκουσα τὴν ὀξείαν φωνὴν αὐτοῦ τοῦ μικροῦ πλάσματος, ὅπερ ἤ μῆτηρ μου μοὶ δεικνύει μακρόθεν, περιτετυλιγμένον διὰ τῆς ἐμπροσθέλας της, ἐνόμισα ὅτι κῦμα στοργῆς διέτρεξε τὰς φλέβας μου· ἐφώνησα, ἔκλαυσα ἢ φαλακρὰ κεφαλὴ τοῦ γηραιοῦ ἱατροῦ μου εὐρίσκητο πλησίον μου· τὴν ἐνηγαλίστην καὶ τὴν ἠσπάσθην τρίς.

— Ἄλλ' ἠσύχασε λοιπόν, ἀγαπητῆ μου μικρά, μοὶ εἶπεν αὐτός.

— Ἰατρέ, δός μοι τὸ τέκνον μου· εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἀγόρι; Καὶ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐνθα ὅλη ἡ οἰκογένεια περιέμενε τὸ ἀποτελέσμα, ἤκουσα ἐν μέσῳ τῶν ἀσπασμῶν, τοὺς γλυκεῖς τούτους λόγους:

— Εἶναι ἀγόρι! Καὶ τί παχὺ ἀγόρι!

Ὁ πτωχός μου σύζυγος, ὅστις ἐπὶ δωδεκάωρον οὐδὲ στιγμήν με ἀφήκε, λίαν καταβεβλημένος καὶ συγκεκλιμένος, ἔκλαιε καὶ ἐγγέλα συγγρόνους εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου.

— Ἐμπρός, δώσατέ μοι τὰ σπάργανα· προσέχετε μὴ ὑπάρχωσι καρφίδες· τὸ παιδίον γρήγορα ἀκούετε; Καὶ ὁ ἰατρός τάχιστα ἐνέδυσσε τὸ μικρόν μου.

— Ἐχει ὕψος συνταγματάρχου τὸ τέκνον σου· προσέθεσε. Θέσατέ το εἰς τὸ λίκνον... τώρα ἡσύχασε, ἀγαπητή μου μικρά... ἢ ἐν τῷ δωματίῳ θερμότης μετρία... ὁ θόρυβος περιττός... ἀνάπαυσις... οἱ πάντες ἄς ἀποσυρθῶσιν.

Εἰς τὸ κατώφλιον τῆς ἡμιανοίκτου θύρας ἡθείαμου ἐψιθύριζεν:

— Ἰατρέ, ἀφήσατέ με νὰ εἰσελθῶ· μόνον διὰ νὰ τὴν συγχαρῶ!

— Ὁχι, ὄχι, κανεὶς· ὄλοι ν' ἀναχωρήσωσι.

Καὶ πράγματι ἀνεχώρησαν.

— Γεώργιε! ἔλα τώρα νὰ ἐναγκαλισθῆς τὴν σύζυγόν σου· πτωχὴ γυνή! ὑπῆρξεν ἀρκετὰ γενναία· ἔλα γρήγορα.

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ λίκνου τοῦ τέκνου μαρ, οὐδὲν ἤκουε.

— Γεώργιε! δὲν ἀκούεις; τώρα μὲ τὸν συνταγματάρχην σου μᾶς ὑπερφανεύθης πολύ. Ἐλα λοιπόν

Τέλος ὁ σύζυγός μου ἤλθε· μοι ἔτεινε τὴν ἐκ συγκινήσεως τρέμουσαν χεῖρά του καὶ τὴν ἔσφιγγε δι' ὅλης μου τῆς δυνάμεως.

Εἰξεύρεις, καλή μου Ἄννα, ὅτι πρὶν ἀποκτήσῃ τις τέκνον, ἀγαπᾶται πολὺ ἐν τῇ οἰκίᾳ· πλην ἀγαπᾶται μόνον δι' ἑαυτόν, ἐνῶ κατόπιν ἀγαπᾶται δι' ἑκείνου τὸ ἀγαπητόν μικρόν, τὸ ὁποῖον, μὲ τὴν μικρὰν καὶ λεπτὴν χεῖρά του, συσφίγγει ἔτι ἰσχυρότερον τοὺς τῆς οἰκογενεῖας δεσμούς. Πόσον μεγάλη εἶναι λοιπόν ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά! ἡ ἰδική μου ἦτο πλήρης ἔρχεται τὸ τέκνον μου καὶ τὴν καταλαμβάνει ὀλόκληρον καὶ ὅμως ὑπάρχει θέσις ἐν αὐτῇ διὰ σέ, τὴν μητέρα καὶ τὸν σύζυγόν μου. Ἐνθυμεῖσαι τί μοι εἶπες ἄλλοτε; ὅτι ἤδη ἄρχεται δι' ἡμᾶς νέα ζωὴ ζωὴ βαθείας στοργῆς καὶ γλυκείας ἀφοσιώσεως· καὶ εἶναι ἀληθές· ὅλη ἡ παρελθούσα ὑπαρξίς μου μοι φαίνεται ἀσημαντος, ἄχρους καὶ παρατηρῶ ὅτι τώρα ἀρχίζω νὰ ζῶ· εἶμαι ὑπερήφανος, ὡς στρατιώτης νικήσας ἐν τῇ μάχῃ· σύζυγος καὶ μητὴρ εἶναι αἱ ἐπιμύιδες μαρ· μάμμη ἢ ράβδος τοῦ στρατάρχου.

Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ καταστήσω εὐτυχὴ τὸν βίον τῶν δύο προσφιλῶν μοι τούτων προσώπων! πόσον τὰ ἀγαπῶ! ἀλλ' εἶμαι παράφρων... κλαίω καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐνγκαλιζόμην... ὦ! εἶμαι πολὺ εὐτυχής.

Ὁ σύζυγός μου εἶναι καλός· κρατεῖ τὸ τέκνον μαρ μετ' ἀδεξιότητος τοσοῦτον θελκτικῆς! θέτει τόσῃ δύνωμιν διὰ νὰ ἐγείρῃ τὸ ἐλαφρόν αὐτὸ φορτίον! Ὄταν μοι τὸ φέρῃ, βαδίζει ἀκροποδητί· θέτει τὸν θησαυρόν μαρ ἐν τῇ κλίνῃ μου, ἐπὶ πεποικιλμένου προσκεφαλαίου. Παίζομεν, γελῶμεν μετ' αὐτοῦ· καὶ ὅταν κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν κατορθώσωμεν νὰ τὸ κάμωμεν νὰ μειδιάσῃ ἢ χαρὰ μαρ εἶναι μεγίστη. Ἐνίοτε ἐγώ τε καὶ ὁ σύζυγός μου, στήριζόντες τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός, πολλὴν ὥραν ἰστάμεθα πρὸ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ πλάσματος καὶ ἀκολουθοῦντες ἐν σιωπῇ τὰς θελκτικὰς κινήσεις τῆς μικρᾶς ταύτης χειρός, τῆς ἐχούσης ροδοχρόους ὄνυχας, εὐρίσκομεν εἰς τὸ κοινόν τοῦτο θέαμα, θέλγητρον εὐτυχίας καὶ γαλήνης τόσον βαθείας, ὥστε ἀπαιτεῖται ἀπρόοπτόν τι συμβάν, ὅπως μᾶς ἀποσπάσῃ. Παρατηροῦντες τὸν σχηματισμὸν τοῦ μετώπου καὶ τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν, κάμνομεν ἀστείας συζητήσεις, αἵτινες καταλήγουσιν εἰς ὄνειρα τρελλὰ ἴσως, ἀλλὰ τόσο τερπνά!

Ὅποιοι λοιπόν, ἀγαπητή μου φίλη, εἶναι οἱ ἀόρατοι δεσμοί, οἵτινες μᾶς συνδέουσι μετὰ τῶν τέκνων μαρ! εἶναι ἄρα ταῦτα μέρος τῆς ψυχῆς μαρ; ἢ ζωὴ μαρ, τοῖς διδίδει ζωὴν; Βεβαίως τοιοῦτόν τι θὰ συμβαίη, διότι ἀναγινώσκω εἰς τὸ βῆθος τοῦ μι-

κροῦ τοῦ νοῦ· μαντεύω τὰς ἐπιθυμίας του· γνωρίζω πότε ἔχει ἀνάγκην θερμότητος καὶ τροφῆς.

Καὶ γνωρίζεις ποία εἶναι ἡ γλυκυτέρα στιγμή; εἶναι ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ κορεσθῇ γάλακτος, ὡς μικρὰ λαίμαργος γαλή, κοιμάται μὲ τὰς ροδίνας αὐτοῦ παρεῖας ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ὅστις ἐλαφρῶς τὸ λικνίζει. Τὰ μέλη του κινουῦνται βραδέως, ἢ κεφαλὴ του κλίνει ἐπὶ τοῦ στήθους μου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείονται, ἐνῶ τὰ ἡμιάνοικτα χεῖλη του ἐξακολουθοῦσι κινούμενα ρυθμικῶς ὡσάν νὰ ἐθίλαζεν ἔτι· ἢ ὑγρὰ καὶ θερμὰ πνοή του θωπεύει τὴν χεῖρά μου, ἣτις τὸ ὑποστηρίζει· τότε τὸ περιτυλίσω ἡσυχῶς διὰ τῆς ἐσθῆτός μου, κρύπτω τοὺς μικροὺς τοῦ πόδας ὑπὸ τὰ καλύμματα καὶ θεωρῶ ἀπλήστως τὸ φίλατόν μου. Τὸ ἔχω ἐδῶ, ἐπὶ τῶν γονάτων μου· οὐδεμία κίνησις αὐτοῦ μοι διαφεύγει, αἰσθάνομαι εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας μου τὴν εἰκόνα αὐτοῦ· εὐρίσκεται ἐκεῖ ὀλόκληρον· δὲν εἶναι τὸ γάλα μου, ὅπερ τὸ τρέφει, ἢ φωνὴ μου, ἣτις τὸ ἀποκοιμίζει καὶ τὸ καθυσχάζει, ἢ χεῖρ μου, ἣτις τὸ ἐνδύει καὶ τὸ θωπεύει, τὸ προφυλάττει καὶ τὸ ὑποστηρίζει;

Καὶ τὸ αἶσθημα ὅτι εἶμαι τὸ πᾶν δι' αὐτό, καθιστᾷ πληρεστέραν τὴν εὐτυχίαν ὅτι τὸ ἔφερα ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὅταν συλλογίζωμαι, ὅτι ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες ἀδιαφοροῦσιν ἀπέναντι τοιαύτης εὐδαιμονίας! Αἱ ἀνόητοι...

Ναί, τὸ παρὸν εἶναι ὠραῖον, πολὺ ὠραῖον! πλην... ὑπάρχει καὶ τὸ μέλλον, πέραν ἐκεῖ, εἰς τὸν οὐρανόν. Πολλάκις τὸ σκέπτομαι καὶ φρικῶ, ὡς κατὰ τὴν προστέγγισιν καταγίδος. Παραφροσύνη! Ὅτὰ τὸ ἀγαπῶ τόσον τρυφερῶς! θὰ κατακτῆσω τόσον ἐλαφρὰν τὴν πρὸς αὐτὸ στοργὴν μου! διατί ν' ἀπομακρυνθῇ ἐμοῦ; δὲν θὰ μαντεύσω πότε πρέπει νὰ γείνω φίλη του; καὶ ὅταν μέλαν νέφος καλύψῃ τὸ μικρόν καὶ λευκὸν τοῦτο μέτωπον, ὅταν τὸ πτηνὸν αἰσθνηθῇ ἀξονομένης τὰς πτέρυγας του καὶ θελήσῃ ν' ἀποπτή τῆς φωλεᾶς, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὸ ἐπναφέρω διὰ τῆς ἀγάπης μου εἰς τὰς ἀγκάλας, ὅπου τώρα ὑπνώττει; ἴσως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ βίου, ἠγνόμαζοντι νεότητά, μὲ λησμονήσῃς πρὸς στιγμήν, ἀγαπητόν μου μικρόν. Ἄλλη χεῖρ ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς μου θ' ἀπομακρύνῃ τὴν κόμην ἀπὸ τοῦ εἰσοσκετοῦς μετώπου σου. Ἄλλοίμονον! ἄλλα χεῖλη θὰ τεθῶσιν ἐκεῖ, ὅπου τὰ ἰδικά μου τσακίς ἐτέθησαν καὶ δι' ἐνός φιλημάτος θὰ ἐξαλειφῶσι θωπεῖας εἰκόσιν ἐτῶν. Ναί, ἀλλ' ὅταν ἐπανέλθῃς ἀπὸ αὐτὸ τὸ μεθύσκον πλην σκληρὸν ταξείδιον, συντετριμμένος καὶ κεκμηκός, θὰ καταφύγῃς ταχέως εἰς τοὺς βραχίονας τούτους, οἵτινες σὲ ἐλίκνισαν ἄλλοτε· θὰ κρύψῃς τὴν τετραραγμένην κεφαλὴν σου ἐκεῖ, ὅπου τώρα ἀναπαύεται· θὰ μοι ζητήσῃς νὰ ξηράνω τὰ δάκρυά σου, νὰ σὲ κάμω νὰ λησμονήσῃς τὰς θλίψεις σου καὶ νὰ σοὶ δώσω τὸ φίλημα τῆς παρηγορίας καὶ τῆς ἐλπίδος.

Ἄλλὰ βλέπω, καλή μου Ἄννα, ὅτι σοὶ ἔγραψα ὀλόκληρον τόμον δὲν ἀναγινώσκω τὴν ἐπιστολήν μου, διότι ἴσως δὲν θὰ τολμήσω νὰ σοὶ τὴν στείλω, φοβουμένη εἰρωνικόν σου μειδιάμα. Πλην ἡ εὐτυχία μου εἶναι τόσον μεγάλη.

Η ΦΙΛΗ ΣΟΥ

Ἀριστέα Α. Κυριακοῦ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀυταπάρνησις θυγατρὸς. Πολλάκις ἐξημνήθη ἡ αυταπάρνησις καὶ ἡ στοργή, μετ' ἧς οἱ γονεῖς περιβάλλουσι τὰ τέκνα των, σπανιώτερον ὅμως ἢ ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς. Ἐν τούτοις ἐν τῇ πόλει Llamshaw τῆς Ἀγγλίας δεκατριετίας μόλις κορασίς παρέσχε τοιοῦτον δείγμα τῆς πρὸς τὸν πατέρα τῆς ἀγάπης, ὅσον σπανίως ἀναφέρεται εἰς τὰ χρονικά τοῦ αἰώνος μαρ. Ἡ Ἄννα Κλάρκε εἶναι κόρη ἐργάτου τινὸς ὑπονόμου, ὅστις ἐν αἰφνιδίᾳ ἀναρπάξῃ περὶ τοῦ εὐτυχοῦς ἐπιληψία δεινῶς, καθ' ὅλον τὸ πρόσωπον παραμορφωθείς. Ἡ στοργικὴ νεῆσις μαρθεῖα ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ἠδύνατο νὰ θεραπευθῇ, ἔάν τὸ πρόσωπόν του ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἐπιδημιῶδες ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵμα-

τος, προσήνεγεν εἰς χειρουργικὴν ἐκδορὰν ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας, δι' ὧν ἐποικιλώθη ἀληθῶς καὶ ἐθεραπεύθη τὸ παραμορφωθὲν τοῦ ἐργάτου πρόσωπον. Αἱ νεῆσιδες τῆς πόλεως ταύτης διὰ κοινὸν ἐράνου συνέλεξαν χρήματα, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἠγόρασαν πολυτίμητα ὀφθαλμικά, ἅτινα ἐν σώματι πᾶσαι προσέφερον εἰς τὴν ἠρωίδα.

Ἡ φιλανθρωπία τῶν Ἀγγέλιδων. Ἀνὰ πᾶν ἔτος κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου αἱ κυραὶ καὶ δεσποινίδες τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, περιβάλλονται πενήχρᾳ ἐνδύματα ὀρειῶν χωρικῶν καὶ διατρέχουσι τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, ἄδουσαι ἐθνικὰ καὶ ξένα ἄσματα καὶ ἐπικαλούμεναι τὴν ἐλεημοσύνην τῶν κατοίκων.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκ τῆς εὐεργετικῆς τῶν ταύτης ἐκδρομῆς αἱ κυραὶ τοῦ Λονδίνου εἰσέπραξαν πεντακοσίας χιλ. φράγκων. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰσέπραξαν διακοσίας πενήχοντα χιλ. ἄς προσήνεγον εἰς τὰ διάφορα τῆς πόλεως νοσοκομεία.

Πέντε γυναῖκες ἰατροί. Πέντε κυραὶ ἰατροὶ διορίσθησαν κυβερνητικοὶ ἰατροὶ ἐν Χικάγῳ, μὲ ἐτήσιον ἐκάστη τούτων ἐπιμίσθιον ἐκ πέντε χιλ. φράγκων. Εἰς τὰς κυρίας ταύτας ἀνετέθη ἡ ὑγιεινὴ ἐπιβλεψὶς τῶν σχολείων, τῶν ὁσίων καὶ τῶν ἐργαστασίων, ἐν οἷς ἐργάζονται γυναῖκες καὶ παιδιὰ, πρὸς ἃς ἀρτείουσι νὰ διδάσκωσι καὶ ἐπιβάλλωσι τοὺς στοιχειώδεις κανόνας τῆς ὑγιεινῆς. Ὁρεῖλουσι πρὸς τούτους νὰ ἀπαγορεύωσι τὴν ὑπὲρ τὸ δέον κοπιαστικὴν ἐργασίαν πρὸς γυναῖκας καὶ παιδιὰ.

Αἱ γυναῖκες ἐν Ἀγγλίᾳ περισσότεραι τῶν ἀνδρῶν. Κατὰ τελευταίαν ἐν Λονδίῳ στατιστικὴν, ὁ γυναικῶς πληθυσμὸς ὑπερβαίνει τὸν ἀνδρῶν κατὰ ἑκατομμύριον.

Παράδοξος γυναικεία διαθήκη. Κυρία τις ἀποθανοῦσα κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις, κατέλιπε παράδοξον ἀληθῶς διαθήκην. Κληροδοτεῖ 100,000 φράγκ. εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γαλλίας, ὅπως διατεθῶσιν ἐντὸς δέκα ἐτῶν εἰς τὸν σπὸν ἐκείνου, οἷσάσῃποτε ἐθνικότητος, ὅστις θὰ εὐρίσκει τὸν τρόπον νὰ ἔλθῃ εἰς συγκοινωνίαν μετ' ἐνός πλανήτου. Φαίνεται προτιμῶσα τὸν πλανήτην Ἄρηνα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐστραμμένη ἡ προσοχὴ τῶν ἀνδρῶν.

Ἐὰν τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γαλλίας ἀποποιήται νὰ γείνη ἐκτελεστής τῆς διαθήκης ταύτης, ἢ ἐν λόγῳ κυρία ἀπευθύνεται εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μιλάνου, ἔάν δὲ καὶ τοῦτο ἀδυνατῇ νὰ δεχθῇ, αὐτὴ ἀπευθύνεται εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐκλεροδοτήσε πρὸς τούτους πενήχοντα χιλιάδας φρ. εἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν, ὅπως δωρηθῶσιν εἰς τὸν ἰατρόν, ὅστις ἤθελεν ἐπινοήσῃ μεσὸν θεραπείας τῆς δυσπνοίας καὶ τῶν καρδιακῶν στενοχωριῶν.

Σκοπέυτρια βραβευομένη. Διαγωνισμὸς σκοποβολῆς εἶχε κηρυχθῆ κατ' αὐτὰς ἐν Bisley. Ἐκάστος τῶν διαγωνιζομένων ὤφειλε νὰ σκοπεύσῃ ἐπτάκις εἰς διακοσίων μέτρων ἀπόστασιν καὶ πεντάκις εἰς πεντακοσίων.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ PIERRE DECOURCELLE

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

— Κύριε Κούρβλ, εἶπεν ὁ Κερμαδέκ, δότε μοι τοὺς τίτλους τῶν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδων φρ., αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ ταμεῖόν σας. — Τὰς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλ. φράγκων! ἐψιθύρισε ὁ ταμίας, καταστάς ὄρθρος ὡς ὁ θάνατος. — Ναί... Διατί ἡ ἀπαιτήσις μου αὐτὴ σας ἐκπλήττει; Ποῦ εἶναι οἱ τίτλοι αὐτοί; — Ἄλλὰ δὲν... — Ἄ! ληστὰ! κλέπτα! τοὺς ὑπεξήρσασ... ἀνεφώνησεν ὁ αὐτοῦ Κερμαδέκ ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Τοὺς ἐπωλήσας εἰς τὸν Ἑβραῖον Ἰσαὰκ Παίτερ... — Ἐλεος! ἔλεος! λυπηθῆτέ με, ὑπετονθόριζεν ὁ ἄθλιος, τρέμων ἐκ φόβου. — Εἶναι λοιπόν ἀληθές, ἐβρυχήθη ὡς θηρίον ὁ Κερμαδέκ, ἀρπάζων τὸν ταμίαν ἀπὸ τοῦ τραχήλου. Ἐκλεψας τὰ χρήματα ταῦτα, ἅτινα δὲν μοὶ ἀνήκουσι... Τα χρήματα ταῦτα, ἅτινα ἦσαν ἱερὰ δι' ἐμέ... Καὶ σήμερον θὰ ἐκλεφθῶ ἐγὼ ὡς κλέπτης καὶ καταχραστής τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου μου! Ὅσα σὲ φονεύσω, ἄθλιε! Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Κερμαδέκ ἦτο ἀπειλητικὴ φρικωδῆς. Αἱ χεῖρές του συνεσφίγγοντο περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Κούρβλ, οὕτινος τὸ πρόσωπον ἦτο καταμέλανον ἤδη. — Ἡ μάλλον ὄχι, προσέθηκεν, ἀφήνων τὸν ἄθλιον, ὅστις δι' ἀποτίμου κινήσεως ἐκυλίσθη ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὅσα σὲ καταγγείλω ἀμέσως, θὰ σὲ παραδώσω εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, θὰ συλληφθῆς, ὡς ἄ-

Ἡ μὲς Leale θυγάτηρ τοῦ στρατιωτικοῦ χειρουργοῦ τῆς πόλεως, ἐξῆλθε νικήτρια, συναγωνισθεῖσα μετὰ πέντε ἀνδρῶν καὶ ἐδέχθη ὡς ἐπαθλον ἀργυροῦν κύπελλον περιέχον πενήχοντα γουίνεας.

Αἱ ἐν Βοσνίᾳ γυναῖκες. Εἰς Βοσνίαν ἰδρύεται κατ' αὐτὰς νοσοκομεῖον, ὅπερ θὰ διευθύνηται ὑπὸ γυναικὸς καὶ ἐν ᾧ μόνον γυναῖκες ἰατροὶ θὰ διορισθῶσιν. Ἐν τῷ νοσοκομείῳ τούτῳ θὰ δέχονται μόνον γυναῖκας καὶ παιδιὰ ἀσθενῆ.

Καλμουκίδες ἐπιστήμονες. Ἐκ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ρωσικῆς πόλεως Καζάν ἀπεφοίτησε κατ' αὐτὰς νεαρὰ χειρουργὸς φυλῆς Καλμουκικῆς ὀνομαζομένη Ὀλζέτα Δζορτζιέβα. Εἶναι ἡ πρώτη κόρη τῆς ἐθνικότητος ταύτης ἢ ἐκπαίδευομένη ἐν Πανεπιστημίῳ. Δύο ἄλλαι συμπολίτιδες ταύτας φοιτῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ πανεπιστήμιον.

Τὸ ἱματιοφυλάκιον μᾶς ἠθοποιεῖ. Ἡ ὑψίφωνος ἠθοποιὸς δεσποινὶς Ἐμμα Αβὸλλ ἀπέβησε. Τὸ ἱματιοφυλάκιον αὐτῆς ἐπωλήθη ἀντὶ ἐνός ἑκατομμυρίου φράγκων. Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἡ ἑξοχὸς ἠθοποιὸς ἐκάη μετὰ τὸν θάνατόν τῆς, περιβεβλημένη ἐσθῆτα ἀργυροῦσαν, πεποικιλμένην διὰ μαργαριτῶν, ἦν ἔφερον εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Ἐρνάνη. Ἡ ἐσθῆς αὐτῆ ἐστοίχισε δέκα πέντε χιλ. φρ. Ὅπως ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ ἠθοποιοὶ δὲν εἶναι πολὺ φιλάθρωποι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Π. Ζαγοράν. Ἐλήθησαν δρ. 25. Θερμοστάς ἐκφράξομεν εὐχριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ζητούμενοι ἀριθμοὶ ἀποστελλονται. — Κον Ι. Α. Βλ. Αὐρίου. Νέα συνδρομητρία ἐνεργάτη. Συνδρομὴ ἐλήθη. Φύλλα ἀποστελλονται. — Καν Δ. Μ. Σμύρνην. Ὁ καιρὸς παρήλθε διὰ τὴν κατάταξίν του εἰς τὴν ναυτικὴν σχολήν. Πάντοτε πρόθυμος. — Καν Αἰ. Δ. Κυπαρισίαν. Τὸ λάθος εἶναι ἰδιόν σας. Ὅπως δὲν εἶναι ἐπινοηθῆ.— Καν Μ. Π. Κασαμπᾶ. (Μ)λιθόμεθα μεγάλως. Γράφομεν. Ἐυχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ ὑπὲρ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» μέριμναν. — Κον Σπ. Βλ. Λευκάδα. Ἐλήθη εὐχαριστίας. Ὅσα τὸ ἀναγνώσωμεν καὶ ἴσως δημοσιεύσωμεν περικοπὰς ἐξ αὐτοῦ.—Καν Ἀγγ. Δ. Πορτ-Σαῖδ Φρ. γρ. 48 ἐλήθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν. — Καν Α. Κ. Πόρον. Δὲν ἐλάβομεν ἀντιπρόσωπον ἐν τῇ πόλει σας. Ἐυχαριστήθητε νὰ στείλητε κατ' εὐμὴν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. — Καν Αἰ. Δ. Ἀγίου. Ἀποτανήθητε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ θὰ σᾶς δοθῇ πᾶσα σχετικὴ πληροφορία. Ἔχετε καιρὸν μέχρι τέλους 7)δρίου. — Καν Ε. Μ. Ζάκυνθον. Ἀφοῦ ἐνθουσιάζεσθε τόσον, μεταβῆτε ἐκεῖ καὶ θὰ ἀπολαύσῃτε ὅτι καὶ ἡμεῖς. Τὸ ποιήμα καλόν, ἀλλ' ἀκατάλληλον. — Καλῆ οἰκοδεσποίνῃ. Χίον. Τότε στείλατέ μαρ σὲς τὰς δεοῦσας ὁδηγίας. Ὁ τόπος σας εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν τόπος τῶν γλυκῶν, ἐνῶ ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν τὴν ἐν τούτῳ ἀσημασίαν μαρ. — Κον Φ. Γ. Πάτρας. Ἀναμένομεν ἀνυπομονῶς ὑπόλοιπον καθυστερομένου συνδρο-

θλιος ὅπου εἶσαι, καὶ θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ κάτεργον, ἀκούεις; εἰς τὸ κάτεργον.

Ὁ Κούρβλ εἶχεν ἐγερεθῆ καὶ ὀχυρωθεὶς ὅπισθεν τραπέζης προσεπάθει νὰ τακτοποιήσῃ τὰ ἐνδύματά του.

— Δὲν εἶμαι κλέπτης, ἀπεκρίθη ψυχρῶς. Τοὺς τίτλους, οὐς ἐξεποίησα, οὐδέποτε ἐσκέφθην νὰ ἰδιοποιηθῶ. Ἐπαίξα ὡς ὑμεῖς εἰς τὸ χρηματιστήριον... Καὶ ἔχασα... Ἄλλὰ σὲς εἰσθε πλούσιος καὶ δύνασθε νὰ πληρώσῃτε, ἐνῶ ἐγὼ... Ὄφειλον ἐν τούτοις νὰ πληρώσω τὴν διαφοράν καὶ νὰ ἐξακολουθῶ, μέχρις οὗ κερδίσω ὅτι ἀπώλεσα... Δὲν ἠδυνάμην νὰ λάβω χρήματα ἐκ τοῦ ταμείου, διότι ἀμέσως ἤθελε τοῦτο παρατηρηθῆ... Τότε ἐνεθυμήθην τοὺς τίτλους, οὐς δὲν ἠθέλετε χρησιμοποιοῦν εἰμή μετὰ πενταετίαν, μετὰ τὴν ἐνηλικίωσίν μου. Τῆς δεσποινίδος Μαγδαληνῆς... Ἀφ' ἧς δὲ στιγμής ἐξεποίησα αὐτοὺς ἔχασα πολὺ περισσότερα ποσά, παιζων πάντοτε μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνακτήσω τὰ ἀπολεσθέντα. Ἄλλὰ δὲν ἀνησυχῶν ἐν τούτοις, σκεπτόμενος, ὅτι εἶχον πρὸ ἐμοῦ πέντε ὄλα ἔτη, ὅπως ἀντικαταστήσω τὸ ὑπεξαιρεθὲν ποσόν. ἴσως μετὰ τρεῖς μῆνας αἱ ἐπιχειρήσεις μου θὰ μοὶ ἐπέτρεπον τοῦτο... καὶ δὲν θὰ ἐμαθῆνετε ποτε τὴν πρᾶξίν μου... Ἦδη ἀπελιπετε νὰ με παραδώσῃτε εἰς τὴν δικαιοσύνην... Ἐχετε ἄδικον νὰ τὸ πράξητε... Ὅσα λάβητε βεβαίως τὴν εὐχαριστήσιν νὰ μὲ ἴδῃτε καταδικαζόμενον, ἀλλὰ καὶ τὴν βεβαιότητα, ὅτι τὰ χρήματά σας ἀπώλεσθησαν διὰ παντός... Ἐνῶ, ἐάν μοὶ δώσῃτε προθεσίαν, αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ κερδίσω καὶ ὅτι θὰ σᾶς ἐπιστρέφω ὅτι σᾶς ὀφείλω. Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι!... Ὁ Κερμαδέκ ἤκουε μετ' ἐκπλήξεως τὴν παράδοξον ταύτην πρὸς ἑαυτὸν.

— Ὁρκος κλέπτου, εἶπεν, ὠραία ἐγγύσις! — Ὁχι ὄρκος, ἀλλ' ὑποχρέωσις. Ἐάν δὲν τὴν ἐκπληρώσω, θὰ εἰσθε πάντοτε εἰς καιρὸν νὰ με καταγγείλητε. Ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν ἦτο ἐντελῶς παράλογος. Ἦτο δὲ καὶ ἡ μόνη πιθανότης τῆς ἐξαφαιρίσεως καὶ ἀνακτήσεως τῶν ὑπεξαιρεθέντων χρημάτων. — Ἐστω, εἶπεν ὁ Κερμαδέκ, ἀφοῦ ἐσκέφθῃ ἐπὶ μικρόν. Ἄλλὰ

μῶν. Αποροῦμεν πῶς μετὰ πάροδον ἔξ μηνῶν δὲν κατωρθώθη εἰσέτι ἡ εἰσπραξίς. — Καν Ε. Μ. Κων)πολιν. Τὰ ἄνθη εἶναι πάντοτε ὠραῖος στολισμός. Νέα κυρία ἢ δεσποινὶς δύναται νὰ δέχηται φέρουσα φυσικὸν ἄνθος ἐπὶ τῆς κόμης. Νὰ προσφέρῃ δὲ εἰς τοὺς ἐπισκέπτας καὶ ἄς ἐπισκεπτρίας τῆς τοιαύτης εἶναι μεγίστη φιλοφρόνησις. Εἰς τὰς γράφας ὄχι ἄνθη — Καν Δ. Ρ. Κραῦθῶσαν. Αναμένομεν. — Καὶ συνδρομητρίαις. Εἰς τὰς καθυστερούσας μέχρι σήμερον τὴν συνδρομὴν των ἀπειθουόμεθα καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἀποστείλωσιν αὐτάς ἀνευ ἀναβολῆς. Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναμείνωμεν περὶ σπουδαιότερον.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἴνα καταστήγητε τὰ ὑποδήματα ἀδιάβροχα. Διαλύετε ἐπὶ τοῦ πυρὸς 100 γρ. ἤτοι 33 ὄρ. κιτρίνου κηροῦ, προσθέτετε ἀναμιγνύουσα τοῦτο ἴσην ὄσιν χροϊνίου λίπους καὶ ἴσην μελιτος. Ἀποσύρετε τὸ μίγμα τοῦτο τοῦ πυρὸς καὶ προσθέτετε ἀπόσταγμα τερειθιθίνης ἀρκετὸν, ὅπως σχηματισθῆ ἀλοιρὴν γλοιώδη, μὲ τὴν ὁποίαν διὰ πινέλου ἀλοῖφετε τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων σας, ἅπερ ἔχετε ἤδη θερμάνει ὀλίγον.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ὅρνιθα ὀμελέτα. Ἐὰν ἔχητε βραστὴν ἢ ψητὴν ὄρνιθον καὶ σὰς ὑποληφθῶσι τεμάχια τῆς ἐκ τοῦ γαστρώματος, τὸ ἑσπέρας δι' αὐτῶν κατασκευάζετε ὠραιότατον νέον ἔδεσμα. Ἀφαιρεῖτε ὅλα τὰ κόκκαλα. Κόψτετε τῆς ὄρνιθας ὡς κημά, προσθέτετε τὰ σκιοτάκια τῆς καὶ εἰς ἔχητε τεμάχιον ψυχροῦ ἀρνίου ἐπίσης. Κόψτετε ἐπίσης πολὺ ψιλὸν ἔν μικρὸν κρόμμυον, κοκινίσετε μὲ βούτυρον, ἀναμιγνύετε ὅλα μαζύ, προσθέτετε μαϊντανόν, ἄλας πιπέρι καὶ τομάτας εἰς τεμάχια καὶ ἀφήνετε νὰ βράσωσιν ὀλίγον. Κτυπήτε 5—6 αὐγά, τὰ ρίψτετε μέσα, τὰ ἀναμιγνύετε καὶ εὐθὺς ὡς δέση σερβίρετε. Ἐὰν ἔχητε ἰδιαιτέρως σάλτσαν ἀπὸ ψητῶ βρέγχετε τὴν ὀμέλετα σας ἅμα τὴν σερβίρετε. Εἶναι γευστικωτάτη.

ΔΥΚΕΙΟΝ Χ. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Δυκειοῦ, περιλαμβάνοντος νηπιαγωγέον ἀρρένων καὶ θηλέων (4 ἐτῶν), πλήρες δημοτικὸν σχολεῖον, Ἑλληνικὸν καὶ Γυμνάσιον πλήρες (κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος) ἅπαντες οἱ μαθηταὶ τῆς δ' ἑτοιμαστικῆς τάξεως, ὑποβληθέντες εἰς ἀπολυτηρίου ἐξετάσεις εἰς τὸ β' ἐν Ἀθῆναις Γυμνάσιον, ἔτυχον ἀπολυτηρίου, ποιεῖται γνωστὸν ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ ἤρξαντο καὶ ἐξακολουθοῦσι καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 8—12 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 3—6 μ. μ. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πλὴν τῶν λοιπῶν μεταρρυθμίσεων διδασκῆσεται τὸ μάθημα τῆς Ἀστικῆς ἢ Πολιτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὅπερ εἶνε εἰσηγμένον εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα τῆς Εὐρώπης καὶ θεωρεῖται ἀπαραίτητον πρὸς μόρφωσιν τοῦ ἀτόμου, ἅτε διδάσκον τῶν αὐτῶν δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα ἑαυτοῦ πρὸς τὴν πολιτείαν.

Θέλω νὰ ἔχω ἀπόδειξιν ψηλαφῆτῆν τοῦ ἐγκλήματός σας, τὴν ὁμολογίαν σας ὑπογεγραμμένην. Ὑπαγορεύω. Γράψατε:

« Ἐγώ, ὑπογεγραμμένος Πέτρος Κορβὸλ, ταμίας τοῦ ἐμπορικοῦ « οἴκου Κερμαδέκ, ἀναγνωρίζω, ὅτι ἐκλεψα — γράψατε ἐκλεψα, εἶπεν ἀπειλητικῶς, βλέπων διστάζοντα τὸν ὑπάλληλόν του — « ὅτι ἔκλεψα ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ κυρίου μου τὸ ποσὸν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα « χιλιάδων φρ., ἐκ τίτλων μετοχῶν, ἀνηκουσῶν εἰς τὴν δεσποινίδα « Μαγδαληνὴν δὲ Κερμαδέκ, οὐς ἐπώλησα εἰς τὸν Ἰουδαῖον Ἰσαὰκ « Παίφερ».

— Ἦδη θέσατε τὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὑπογράψατε. Ὁ Κορβὸλ ὑπήκουσεν. Ὁ Κερμαδέκ ἔλαβε τὸ ἔγγραφο καὶ διὰ φωνῆς ἡσυχωτέρας ἤδη εἶπε:

— Σὰς δίδω τρία ἔτη, ἵνα πληρώσητε τὸ ποσὸν τοῦτο, εἴτε πρὸς με... εἴτε εἰς τοὺς κληρονόμους μου. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θὰ φέρητε τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὸν συμβολαιογράφον Ἀρδουέν, ὅστις ἀντ' αὐτοῦ θὰ σὰς δώσῃ τὸ ἔγγραφο τοῦτο. Ἀλλ' εἰ ἐντὸς τριετίας δὲν ἐκτελέσητε τὴν ὑποχρέωσίν σας, τὸ χαρτίον τοῦτο θὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ εἰσαγγελέως. Καὶ ἤδη εἶσθε ἐλεύθερος. Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἐξῆπλωμένος ἐπὶ ἀναπαυτικῆς ἑδρας ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ὁ Κερμαδέκ ἠτένιζε μὲ βλέμμα ἀπλανές τὸ ὄλονεν ἀποσθινόμενον πῦρ τῆς ἐστίας. Οὐδεμία πλέον τῶ ὑπελείπετο ἐλπίς. Τὸ πᾶν εἶχεν ἀπολεσθῆ δι' αὐτόν. Τὴν ἐπαύριον ἢ πτώχευσις, ἤτοι τὸ ὄνειδος, τὴν ἀνέμενον.

Αἴφνης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν. . . . — Τὸ αἶμα, ἐψιθύρισεν, ἀποπλύνει τὸ ὄνειδος τοῦτο. Τίς ἦτο ὁ

ΔΙΑ ΤΑ ὙΠΝΟΔΩΜΑΤΙΑ ΜΑΣ

Τὸ ἦμιτυ τοῦ βίου μας διερχόμεθα κοιμώμενοι. Ὡστε τὸ ἐπιπλὸν ὅπερ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὀφείλει νὰ ἐλκῆ τὴν προσοχὴν καὶ τὴν φροντίδα μας εἶναι ἡ κλίνη. Ἐκ τῆς καλῆς διασκευῆς τοῦ κανονικοῦ καὶ ἀναλόγου σχήματος αὐτῆς ἐξαρτᾶται πολλὰ καὶ ὁ ἥσυχος ἢ μὴ ὕπνος μας. Ἐπ' αὐτῆς διαπλάττομεν τὰ ὠραιότερα καὶ μαγινώτερα τοῦ βίου μας ὄνειρα, εἰς δὲ καθ' ἡν στιγμὴν ἠδῶς ὄνειροπολοῦμεν, τὸ βλέμμα μας προσπέσῃ ἐπὶ γονδροειδοῦς ἢ ἀτέχνου πλαισίου αὐτῆς, ἢ στρεφόμεναι, αἰσθανθῶμεν τὸν εὐτελῆ σίδηρον ὑποχωροῦντα ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός μας, ὅχι μόνον τὸ ὄνειρον διαλύεται πᾶραυτα, ἀλλὰ καὶ κακῶς διατιθέμεθα, διότι ἀσυνείδητος κλινοπώλης μᾶς ἠπάτησε, διότι ἡ κλίνη μας οὔτε στερεά, ἀλλ' οὔτε κομψή εἶναι. Τὸ δυσάρεστον τοῦτο δὲν θὰ συμβῆ ποτὲ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀγοράζουσι κλίνας ἐκ τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Χρήστου Παναγιωτοπούλου τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἀπέναντι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ κειμένου.

Προμηθεύεται παντὸς σχεδίου κλίνας ἐκ τῶν γνωστοτέρων ἐργοστασίων τῆς Ἀγγλίας, αἱ τιμαὶ τοῦ δὲ εἶναι, ὄντως, κατώτεροι παντὸς συναγωνισμοῦ.

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΣΑΣ ΕΝΔΥΣΗ. ΜΕ ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Ἡ κ. Ἀθηνᾶ Βιτσέντζου, ἥτις ἐμορφώθη εἰς τὸ ἄριστον τῶν ἐν Παρισίοις καταστημάτων τοῦ συρμού. Συνδυάζει μετὰ καλλιαισθησίας καὶ θαυμασίας περὶ τὸ κόπτειν δεξιότητος τὴν οικονομίαν καὶ τὴν τάξιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἀρετὰς, ἃς ὀλίγοι ράπτριαι ἔχουσι. Τὰ φορέματά σας δὲν θὰ ἴδῃτε ριπτόμενα εἰς ὡς ράκη ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀλλ' οὗται ἀπαιτοῦνται μεγάλα δαπάναι διὰ τὴν κατασκευὴν ὀλοκληροῦ ἐνδυμασίας. Μὲ εἴκοσι πέντε δραχμὰς μόνον κατασκευάζετε ὀλοκληρὸν φόρεμα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν μικρῶν ἐξόδων. Ἡ κ. Ἀθηνᾶ Βιτσέντζου ἐκτελεῖ πᾶσαν παραγγελίαν μετὰ παραδειγματικῆς ἀκριβείας καὶ ταχύτητος. Δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀρκεὶ νὰ ἀποστέλλωνται αὐτῇ ἀκριβῆ μέτρα.

Τὸ ἐργοστάσιον τῆς κ. Βιτσέντζου κεῖται ἐπὶ τῆς ὄπισθεν τῆς Ἀγίας εἰρήνης γωνίας τῆς Στοᾶς Μελαῖ. Ἀπέναντι τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος Ἀκριβοῦ.

μωρὸς ἐκεῖνος, ὅστις δισχυρίσθη, ὅτι ἡ αὐτοκτονία εἶναι ἀνανδρία. Εἶναι καθῆκον, προσέθηκε. Καθῆκον τιμῆς ἐπιβαλλόμενον εἰς πάντα εὐσυνείδητον ἄνθρωπον. Διεκινδύνευσα καὶ ἀπώλεσα τὴν περιουσίαν τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου μου. Ἡ θείσις μου, ὡς πτωχεύσαντος, δὲν θὰ μοι ἐπέτρεπε νὰ ἀναλάβω τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν μου, θὰ μοι ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ παράσχω ἐν τῶ μέλλοντι εἰς τὰς δύο ὑπάρξεις, ἃς ἀγαπῶ, σχετικὴν τινὰ εὐμάρειαν καὶ εὐτυχίαν. Καὶ θὰ ἐπιβάλλω αὐταῖς τὸ βάρος τῆς ζωῆς μου; ἐνῶ, εἰς ἐγὼ ἀποθάνω, θὰ δύναται νὰ ζήσωσιν εὐτυχεῖς, διότι ὁ Κλοαρέν θὰ τὰς παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν μου. Ὡ! βεβαίως! εἶπε μετ' ἐξάψεως. Ἐὰν ζήσω, θὰ εἶμαι ἀνανδρὸς! Πρέπει ν' ἀποθάνω! Τὸ καθῆκον μοι ὑπαγορεύει τὸν θάνατον.

Ὁ εὐγενὴς καὶ ἀτρόμητος ἀξιωματικὸς ἀνέζη ἐν τῇ σκέψει ταύτῃ. Ὡς ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ ἀπαθῆς καὶ εὐσταλῆς, ὅσακις τὸ καθῆκον τῶ ἐπέβηκε τὸν θάνατον, ἀντεμετώπιζε τοῦτον φλεγματικώτατα, οὕτω καὶ σήμερον ἐθυσίαζεν ἀδιτάκτως τὴν ζωὴν του. Διὰ χεῖρας σταθερᾶς ἔγραψε τὴν διαθήκην του, ἣν εἶχε διακόψει τὴν πρωτὴν ἐκ τῆς αἰφνιδίας τῆς θυγατρὸς του ἀφίξεως. Ἐξέθετεν ἐν αὐτῇ πᾶσας τὰς δυστυχίας, αἵτινες τὸν ἐπληττον ταύτοχρόνως καὶ ἃς πᾶσα ἀνθρωπινὴ σύνεσις ἠδυνάτει νὰ προῖδῃ ἢ νὰ ἐμποδίσῃ. Εἰσήρχετο εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν ἐπιχειρήσεών του καὶ ὑπεδείκνε πῶς θὰ ἦτο δυνατόν μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ συμβιβασθῶσι μετὰ τῶν πιστωτῶν του. Ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του διὰ τὴν θλίψιν, ἣν ταῖς προῦξενεῖ ἀποθνήσκων, ἀλλ' ὡς ὑπερτάτην παρηγορίαν παρίστα αὐταῖς τὴν διὰ τοῦ θανάτου του σωζομένην οἰκογενειακὴν τιμὴν.

(ἀκολουθεῖ)